

Datum: U Zagrebu, dana 17.11.2025. godine

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11
10000 Zagreb

Posl. broj: St-2311/2024

Stečajni postupak:

Stečajni vjerovnik/razlučni vjerovnik: RETURN TO BUSINESS d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Korčulanska ulica 2, OIB: 41614576274, koje zastupa odvjetnik Jerko Grgić, iz MAMIĆ GRGIĆ VINTER odvjetničkog društva d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Banjavčičeva 22;

Dužnik: Stečajna masa iza KECERIN GRADNJA d.o.o. u stečaju sa sjedištem Zagrebu, Novačka ulica 329, OIB: 95226483763, zastupana po stečajnom upravitelju Danielu Dekoviću;

VPS: 3.619.172,44 kn / 480.346,73 EUR

Radi: podnesak razlučnog vjerovnika

Naš broj: PO 25/002

Predaja: e-komunikacijom

ŽALBA

na rješenje od 30.10.2025. godine

2x

stečajnog vjerovnika/razlučnog vjerovnika

I. Dana 30.10.2025. godine na eOglasnoj ploči sudova objavljeno je rješenje suda od istog dana, kojim je odbijen prijedlog Stečajnog/razlučnog vjerovnika za odvojeno namirenje u ovosudnom stečajnom postupku iz prvenstvenog razloga što predmetno razlučno pravo nije upisano u javne knjige (u daljnjem tekstu: Pobijano rješenje).

Ovime RETURN TO BUSINESS d.o.o. kao stečajni vjerovnik i razlučni vjerovnik, sukladno uputi o pravnom lijeku podnosi žalbu protiv Pobijanog rješenja u cijelosti, i to iz svih žalbenih razloga, odnosno radi bitne povrede odredaba SZ-a i ZPP-a, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i osobito pogrešne primijene materijalnog pravo, sve iz razloga kako slijedi.

Uvodno ističemo da je u ovom postupku nesporno da je Stečajni/razlučni vjerovnik u svemu stupio u pravni položaj izvornog vjerovnika, što jasno proizlazi iz obrazloženja Pobijanog rješenja.

II. Iz obrazloženja Pobijanog rješenja (prvenstveno točke 8. obrazloženja) proizlazi da je sud svoju odluku utemeljio na odredbama materijalnog prava koje su apsolutno neprimjenjive na okolnosti ovog slučaja, čime je grubo povrijeđeno pravo Stečajnog/razlučnog vjerovnika na odvojeno

MAMIĆ GRGIĆ VINTER odvjetničko društvo d.o.o.

Upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu

Temeljni kapital: 350.000,00 kn uplaćen u cijelosti

UPRAVA ODVJETNIČKOG DRUŠTVA

Jakov Mamić, odvjetnik

Jerko Grgić, odvjetnik

Martina Vinter, odvjetnica

Banjavčičeva 22

10000 Zagreb, Hrvatska

T +385 1 5566 566

F +385 1 4577 414

E office@mamic-grgic.hr

W odmgv.hr

OIB / PIN 80965217093

MBS 080978255

IBAN HR72 2340 0091 1107 3041 3

Privredna banka Zagreb d.d.

SWIFT PBZGHR2X

namirenje u ovom postupku. Naime, prvostupanjski sud je Pobijanim rješenjem odbio prijedlog Stečajnog/razlučnog vjerovnika pozivom na:

1. apsolutno neprimjenjivu odredbu članka 81. Stečajnog zakona (N.N. 44/96., 161/98., 29/99., 129/00., 123/03., 197/03., 187/04., 82/06., 116/10., 25/12., 133/12., 45/13., 71/15., dalje: SZ), kojom je regulirano pravo na odvojeno namirenje onih razlučnih vjerovnika čija su razlučna prava upisana u javne knjige, dok u obrazloženju nije ni spomenuo odredbu članka 82. SZ-a kojom je **izričito propisano da pravo na odvojeno namirenje imaju i oni razlučni vjerovnici čija razlučna prava nisu upisana u javnim knjigama;**
2. apsolutno neprimjenjivu odredbu članka 164.a SZ-a, kojom je regulirano pravo na odvojeno namirenje onih razlučnih vjerovnika koji imaju založno (tj. razlučno) pravo upisano u javnu knjigu unovčenjem u ovršnom postupku;
3. sudsku praksu u predmetima koji se u svemu razlikuju od okolnosti ovog slučaja, što znači da se na predmetnim pravnim stavovima ne može temeljiti odluka u ovom slučaju;
4. paušalne, pogrešne i neosnovane zaključke prema kojima novčana tražbina koja je predmet razlučnog prava nije u rješenju o ovrsi bila dovoljno određena.

Sve gore navedeno detaljno se obrazlaže u nastavku ove žalbe.

III. Prvostupanjski sud u bitnome navodi da bi se RETURN TO BUSINESS d.o.o. priznao status razlučnog vjerovnika njegovo pravo bi moralo biti upisano u javnoj knjizi u smislu odredbe čl. 81. primjenjivog SZ-a jer se tek na taj način stječe založno pravo i status razlučnog vjerovnika koji mu daje pravo odvojenog namirenja pa da stoga ovaj stečajni vjerovnik, koji jest prije otvaranja stečajnog postupka ishodio pljenidbu i prijenos (!) tražbine dužnika rješenjem o ovrsi na temelju članka 152. primjenjivog Ovršnog zakona (N.N. 57/96., 29/99., 42/00., 173/03., 194/03., 151/04., 88/05., 121/05., 67/08., 139/10., 154/11., 70/12., dalje: OZ), nije razlučni vjerovnik te nema pravo na odvojeno namirenje sukladno čl. 164.a SZ-a. Sud je zauzeo stav da vjerovnici koji nemaju u javnoj knjizi upisano založno pravo ili pravo na namirenje na stvari ili pravu, nemaju ni pravo odvojenog namirenja na toj stvari ili pravo unovčenja prema članku 164.a SZ-a (neprimjenjivost predmetne odredbe obrazloženo je u nastavku ove žalbe).

Ovime se prije svega ističe kako je sud utemeljio pobijano rješenje **isključivo na članku 81. SZ koji se u ovom slučaju uopće ne primjenjuje** na razlučno pravo RETURN TO BUSINESS d.o.o. pa se posljedična ne primjenjuje niti članak 164.a SZ-a na koji članak 81. SZ-a upućuje.

Naime, članaka 81. SZ-a navodi da vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi (zemljišnoj knjizi, upisniku brodova, zrakoplova, intelektualnog vlasništva i sl.), imaju pravo pokrenuti ovršni postupak radi prodaje stvari ili unovčenja prava prema odredbama članka 164.a ovoga Zakona. Dakle, ova se odredba odnosi na pravo ili stvar koji su, neovisno o postojanju zaloge, prethodno već upisani u javne knjige poput zemljišne knjige, upisnika brodova, zrakoplova, intelektualnog vlasništva i sl. Za ovakve stvari i prava, koji već jesu upisani u javne knjige, upis zaloge u te knjige jest konstituirajući kako bi to pravo uopće nastalo. Stoga je jasno da bez tog upisa nema ni založnog prava ni prava na odvojeno namirenje.

Međutim, u ovom slučaju predmet zaloge nije stvar ili pravo koji bi bili upisni u javne knjige jer se tražbine (a to je predmet zaloge u ovom slučaju) ne upisuju u javne knjige. Osim toga, RETURN TO BUSINESS d.o.o. uopće više može pokrenuti ovršni postupak radi prodaje stvari ili unovčenja prava jer je tražbina nezakonito ispunjena stečajnom dužniku pa je pozivanje na navedenu odredbu promašeno.

Stečajni/razlučni vjerovnik je u podnesku od 31.01.2025. godine (koji je na e-Oglasnoj ploči sudova objavljen dana 03.02.2025.) vrlo detaljno pojasnio pravnu i činjeničnu osnovu svojeg založnog prava na kojem temelji pravo odvojenoga namirenja, a koje sud u Pobijenom rješenju nije cijenio.

Prema stavu suda iz Pobijanog rješenja proizlazi da je RETURN TO BUSINESS d.o.o. stekao založno pravo temeljem članka 152. OZ-a, ali usprkos tome nije razlučni vjerovnik niti ima pravo na odvojeno namirenje, a što je potpuno neosnovano i protivno svrsi i smislu zaloga i stečaja. Štoviše, prema stavu stečajnog suda, vjerovnik koji ima založno pravo na stvari ili pravu koji se sami ne upisuju u javne knjige, može steći razlučno pravo tek upisom u takvu javnu knjigu, a što je evidentno nemogući uvjet.

Stoga je sud na gore navedenu situaciju **trebao primijeniti članak 82. SZ-a koji propisuje pravo odvojenoga namirenja ostalih založnih vjerovnika, dakle onih založnih vjernika koji založno pravo imaju na predmetu ili pravu koji nisu upisni u javne knjige**, a što je sud propustio učiniti.

Članak 82. SZ tako propisuje da vjerovnici koji na nekom predmetu iz stečajne mase (u ovom slučaju tražbina prema ZG HOLDINGU) imaju kakvo založno pravo koje nije upisano u javnu knjigu (u ovom slučaju temeljem članka 152. OZ-a), imaju, u skladu s ovim Zakonom, pravo na odvojeno namirenje svoje tražbine, kamata i troškova iz vrijednosti založnoga predmeta.

Slijedom navedenih odredaba SZ-a, razlučni vjerovnik je vjerovnik koji ima pravo odvojenog namirenja iz stvari i prava upisanih u javne knjige, ili čija prava proizlaze iz sudskog ili javnobilježničkog osiguranja tražbine, prijenosa vlasništva stvari ili prava, **ili iz založnog prava koje nije upisano u javnu knjigu**, ili drugih okolnosti propisanih primjenjivim Stečajnim zakonom, te koji udovoljava uvjetima za stjecanje razlučnog prava, a što je RETURN TO BUSINESS d.o.o. u ovom slučaju nesumnjivo dokazao.

Posebno se naglašava da prema članku 82. SZ-a, vjerovnici koji imaju založno pravo koje nije upisano u javnu knjigu – a upravo je takva situacija kada je zalog stečen sudskom pljenidbom i prijenosom tražbine sukladno članku 152. OZ-a – imaju pravo na odvojeno namirenje iz vrijednosti založene tražbine. Ta se odredba izrijeком odnosi na založna prava koja se po svojoj prirodi ne mogu upisati u javne registre te je stoga sud bio dužan primijeniti članak 82., a nikako članak 81. SZ-a.

Dakle, sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje jer je propustio utvrditi da je predmet zaloga pravo koje se ne upisuje u javne knjige te je posljedično pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije primijenio odredbu članka 82. SZ-a koja je jedina relevantna u ovom slučaju.

IV. Nadalje, Stečajni/razlučni vjerovnik je u podnesku od 12.06.2025. godine u točki V. jasno naveo kako isto predlaže temeljem članka 82. stavka 1. SZ-a, a što sud u pobijanom rješenju nije uopće cijenio niti je obrazložio zašto nije primijenio navedenu odredbu pa se pobijano rješenje u tom dijelu ne može ispitati.

Prvostupanjski sud je pobijano rješenje u cijelosti temeljio isključivo na članku 81. SZ-a, potpuno ignorirajući sadržaj prijedloga za odvojeno namirenje i pravnu osnovu na koju se Stečajni/razlučni vjerovnik pozvao, kao i dokumentaciju u spisu. Naime, iz cjelokupne dokumentacije u spisu jasno i nedvojbeno proizlazi da se radi upravo o založnom pravu koje nije niti može biti upisano u javne knjige te da je na istu potrebno primijeniti upravo članak 82. SZ-a.

Sud pritom nije dao nikakav razlog, niti je uopće razmotrio zašto ne primjenjuje članak 82. SZ-a, iako je upravo ta odredba primjenjiva u ovom slučaju jer se odnosi na one založne vjerovnike koji imaju založno pravo na predmetu ili pravu koje nije upisano u javnu knjigu. Takvo postupanje suda predstavlja apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka jer rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama te je u suprotnosti s sadržajem dokumentacije u spisu pa se ne može ispitati (članak 354. stavak 2. točka 11. ZPP u vezi člankom 13. SZ).

V. Što se tiče u Pobijanom rješenju navedene (također) neprimjenjive odredbe članka 164.a SZ, naslova „Obračun troškova i namirenje razlučnih vjerovnika“, u ovom dijelu Stečajni/razlučni vjerovnik objašnjava iz kojih razloga nema mjesta primjeni te odredbe na ovaj slučaj.

Prije svega, navedena odredba nije primjenjiva jer na istu upućuje odredba članka 81. SZ-a koja i sama nije primjenjiva u ovom slučaju.

Osim toga, člankom 164.a SZ, na koju odredbu se poziva prvostupanjski sud, regulirana situacija u kojoj je predmet razlučnog prava unovčen u ovršnom postupku na način da je predmet založnog prava prodan i dosuđen kupcu.

S druge strane, iz svih okolnosti ovog slučaja jasno proizlazi da predmet razlučnog prava (tj. novčana tražbina stečajnog dužnika prema društvu ZG HOLDING d.o.o.) nije niti je mogao biti „unovčen“ u ovršnom postupku u smislu predmetne odredbe, sve iz razloga što se **ovrha na novčanoj tražbini sukladno OZ-u provodi isključivo dvjema ovršnim radnjama, i to pljenidbom i prijenosom** predmeta ovrhe u korist ovrhovoditelja, a ne i prodajom (unovčenjem) predmeta ovrhe i namirenjem vjerovnika.

Naime, člankom 150. st. 1. OZ propisano je: *Ovrha na novčanoj tražbini provodi se pljenidbom i prijenosom, ako ovim Zakonom za pojedine slučajeve nije drukčije određeno.* Iz navedene odredbe, kao i ostalih odredaba OZ kojima je regulirana ovrha na novčanoj tražbini, a u kontekstu ovog slučaja i svih dokaza koji su sastavni dio ovog spisa predmeta, proizlazi da je radi naplate predmetna tražbina zaplijenjena i prenesena u korist ovrhovoditelja (obje ovršne radnje su predložene prijedlogom za ovrhu i određene rješenjem o ovrsi), čime je ovrhovoditelj postao vjerovnik te tražbine prema ovršenikovom dužniku, tj. društvu ZG HOLDING d.o.o., do visine potrebne za namirenje vlastite tražbine prema ovršeniku (ovdje stečajnom dužniku).

Sve gore navedeno znači **u okolnostima ovog slučaja nema mjesta primjeni članka 164.a SZ**, jer je tom odredbom regulirana jedna sasvim drukčija situacija.

VI. Nastavno na argumente iznijete u gornjim točkama III., IV. i V. ove žalbe, Stečajni/razlučni vjerovnik ističe da obrazloženje Pobijanog rješenja **počiva na neosnovanom zaključku prema kojem postoji razlika između dobrovoljno i prisilno stečenog založnog (tj. razlučnog) prava**, a na štetu potonjih. Naime, Stečajni/razlučni vjerovnik se pita kako je moguće da je u ovoj situaciji prema stavu prvostupanjskog suda uvjet za postojanje prava na odvojeno namirenje to da je založno / razlučno pravo upisano u javnu knjigu, i to iz isključivog razloga što je založno (tj. razlučno) pravo stečeno ovršnom radnjom u okviru ovršnog postupka.

S druge strane, da je predmetno založno pravo primjerice stečeno dobrovoljno, tj. na temelju pravnog posla, prvostupanjski sud zasigurno ne bi prilikom odlučivanja o prijedlogu Stečajnog/razlučnog vjerovnika primijenio odredbu članka 164.a SZ naslova „Obračun troškova i

namirenje razlučnih vjerovnika“ koji se odnosi na unovčenje u ovršnom postupku te bi Stečajni/razlučni vjerovnik nedvojbeno imao pravo na odvojeno namirenje iako njegovo pravo nije upisano u javnu knjigu (primjenom članka 82. SZ-a).

VII. Što se tiče pravnog shvaćanja Vrhovnog suda RH izraženog u odluci br. Rev-1255/22, na koje se poziva prvostupanjski sud, isti pravni stav je neprimjenjiv na ovaj slučaj iz sljedećih razloga:

1. u konkretnom predmetu radilo se o osiguranju prethodnom mjerom određenom od strane parničnog suda, i to na način da je tražbina protivnika osiguranja prema banci isključivo zaplijenjena u korist vjerovnika, a ne i prenesena;
2. u konkretnom predmetu se Vrhovni sud RH poziva na odredbu članka 248. Stečajnog zakona (N.N 71/15, 104/17, 36/22), koja odredba predviđa unovčenje predmeta razlučnog prava od strane stečajnog suda što u ovom predmetu nije slučaj.

Imajući u vidu sve prethodno navedeno sasvim je evidentno da i sudska praksa na koju se sud poziva u Pobijanom rješenju promašena.

VIII. Što se tiče točke 9. obrazloženja Pobijanog rješenja, sud dodatno navodi da rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Zaprešiću posl. br. Ovr-1041/13 od 04.09.2013. godine na koje se RETURN TO BUSINESS d.o.o. poziva kao osnovu svog založnog prava, nije jasno određen predmet ovrhe jer je tim rješenjem ovrha je određena uopćeno na tražbini koju ovršenik ima prema ZAGREBAČKOM HOLDINGU d.o.o. Podružnica ZAGREBAČKE CESTE (nadalje: ZG HOLDING) bez jasnog određivanja o kojoj se tražbini radi i koliko ista iznosi pa je nejasno koji je iznos time zaplijenjen i opterećen založnim pravom za korist ovrhovoditelja.

Naime, nije sporno da je prednik RETURN TO BUSINESS d.o.o., i to HS Kraftfahrzeug-und Maschinenleasing GmbH, OIB: 46480388251, u ovršnom postupku koji se vodio pred Općinskim sudom u Zaprešiću pod posl. brojem Ovr-1041/13 podnio prijedlog radi promjene predmeta ovrhe na tražbinama ovršenika, ovdje stečajnog dužnika, i to konkretno na tražbini prema ZG HOLDINGU, a koji prijedlog je sud usvojio i donio predloženo rješenje o ovrsi koje je dostavljeno ZG HOLDING-u (predmet je trenutno evidentiran kod Općinskog suda u Novom Zagrebu pod posl. brojem Pu Ovr-2927/2015), a čime je, sukladno članku 152. OZ-a primjenjivog na predmetni ovršni postupak, provedena pljenidba (i prijenos) svakodobne tražbine stečajnog dužnika prema tom društvu te je Stečajni/razlučni vjerovnik u navedenom trenutku stekao založno pravo na takvoj tražbini ovršenika, sada stečajnog dužnika.

Dakle, time je stečeno založno pravo na svakoj tražbini koju bi stečajni dužnik imao prema ZG HOLDINGU upravo do visine svojeg potraživanja. Time je jasno i nedvojbeno, a protivno stavu stečajnog suda iz pobijanog rješenja, utvrđeno o kojoj se tražbini radi i do kojeg iznosa je izvršena pljenidba i prijenos te je potpuno nebitno kada je točna visina tražbine dužnika prema ZG HOLDINGU pravomoćno određena. Naime, ako bi dužnik prije ili nakon ove tražbine imao još neku tražbinu, i ta bi tražbina bila obuhvaćena založnim pravom RETURN TO BUSINESS d.o.o. i to sve do namirenja njegove tražbine.

Naime, novčane tražbine koje ovršenik ima prema trećim osobama, mogu biti predmet ovrhe neovisno o tome jesu li te tražbine već dospjele ili potpuno određene u iznosu. Sam postupak pljenidbe tražbine provodi se dostavom rješenja o ovrsi dužnikovom dužniku (u konkretnom slučaju ZG HOLDINGU), kojim se toj trećoj osobi zabranjuje da ovršeniku ispuni tu tražbinu, a ovršeniku se zabranjuje da tražbinu naplati ili njome raspolaže. Pljenidba se smatra provedenom onog dana kada

je rješenje o ovrši dostavljeno dužnikovoj dužničkoj osobi. Ovršni zakon niti u jednom dijelu ne uvjetuje da bi tražbina morala biti *likvidna* (točno utvrđena po visini) ili dospjela u trenutku pljenidbe. Naprotiv, Ovršni zakon dopušta ovrhu i na nedospjelim tražbinama – u takvom slučaju samo će se stvarna isplata izvršiti tek nakon dospijeca tražbine. Dakle, puna određenost tražbine po visini i dospijecu nije preduvjet za valjanost pljenidbe.

Ovime se posebno ukazuje da je točkom 1.2. rješenja o ovrši odnosno rješenja o promjeni predmeta ovrhe iz gore navedenog postupka određeno: „...*danom dostave ovog rješenja ovršenikovom dužniku smatrat će se da su provedeni pljenidba i prijenos navedene tražbine/tražbina. Ovrhovoditelj pljenidbom navedene tražbine/tražbina stječe založno pravo na istoj/istima...*“.

Štoviše, iako to nije relevantno, iz prijedloga za ovrhu koje je sastavni dio ovog spisa jasno proizlazi da je predmet ovrhe tražbina koja se temelji na presudi Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-2191/2009 od 05.05.2010. godine. Upravo iz tog parničnog postupka je proizašla pravomoćna presuda na temelju koje je ZG HOLDING ispunio tražbinu nakon donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-418/2024 od 05.03.2024. godine, koju prvostupanjski sud navodi u obrazloženju Pobjanog rješenja.

Slijedom navedenog, potpuno je razvidno i nedvosmisleno kako je pljenidba tražbine iz 2013. godine utemeljena na Ovršnom zakonu te je rezultirala osnivanjem založnog prava, te da presuda Visokog trgovačkog suda iz 2024. godine nije *conditio sine qua non* za nastanak založnog prava, nego samo akt kojim se utvrđuje koliki iznos iz te već zaplijenjene tražbine pripada ovrhovoditelju. Založno pravo na tražbini prema ZG HOLDINGU postoji u korist Stečajnog/razlučnog vjerovnika od trenutka pljenidbe 2013. godine, i ima prednost namirenja sukladno zakonu, bez obzira na to što je tražbina u međuvremenu bila sporna. Sve suprotno tumačenje predstavljalo bi odstupanje od temeljnih načela ovršnog postupka i akcesorne naravi založnog prava, te ne bi bilo usklađeno sa pozitivno-pravnim propisima niti sudskom praksom.

IX. Slijedom svega naprijed navedenog, predlaže se drugostupanjskom sudu da preinači pobijano rješenje na način da prihvati prijedlog i odredi odvojeno namirenje RETURN TO BUSINESS d.o.o. temeljem razlučnog prava u iznosu cjelokupne priznate tražbine od 480.346,73 EUR, a podredno da ukine pobijeno rješenje i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, uz istu uputu da prvostupanjski sud relevantne i nesporne činjenice cijeni u vezi s člankom 82. SZ-a.

RETURN TO BUSINESS d.o.o.

koje zastupa: